

Voor uw liefde

Mario Vargas Llosa bij Meulenhoff

- De jonge honden van Miraflores.* Verhalen
De stad en de honden. Roman
Het groene huis. Roman
Gesprek in De Kathedraal. Roman
Pantaleón. Roman
Tante Julia en meneer de schrijver. Roman
De oorlog van het einde van de wereld. Roman
Het verhaal van Mayta. Roman
Lof van de stiefmoeder. Roman
Wie heeft Palomino Molero vermoord? Roman
De geesten van de Andes. Roman
Geheime notities van Don Rigoberto. Roman
Het feest van de Bok. Roman
Het paradijs om de hoek. Roman
Het ongrijpbare meisje. Roman
De droom van de Ier. Roman
De bescheiden held. Roman
Voor uw liefde. Roman

Mario Vargas Llosa

Voor uw liefde

Roman

Vertaald door Arie van der Wal

MEULENHOF

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978-90-290-9205-0

ISBN 978-94-0230-930-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Cinco esquinas*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Vanja Milicevic

Auteursfoto: © Richard Smith/Corbis

Zetwerk: Steven Boland

© 2016 Mario Vargas Llosa

© 2017 Nederlandse vertaling Arie van der Wal en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor uw liefde is fictie. Voor enkele romanfiguren heeft de auteur zich laten inspireren door bestaande personen. Ze dragen bovendien dezelfde naam, hoewel ze in de hele roman worden behandeld als fictieve personen. De auteur heeft op elk moment in het verhaal de volledige vrijheid genomen, en de vertelde gebeurtenissen hoeven dan ook niet overeen te komen met de werkelijkheid.

Voor Alonso Cueto

1

Marisa's droom

Was ze wakker of droomde ze nog? Dat warme gevoel op haar rechterwreef was er nog steeds, een ongewone tinteling die zich over haar hele lichaam uitbreidde en haar duidelijk maakte dat ze niet alleen in bed lag. De herinneringen buitelden over elkaar heen, maar begonnen zich vervolgens te rangschikken als een kruiswoordpuzzel die geleidelijk wordt ingevuld. Ze waren in een vrolijke stemming geweest, enigszins aangeschoten door de wijn na het eten, en hadden over de meest uiteenlopende onderwerpen gepraat, van terrorisme en films tot de laatste societyroddels, toen Chabela plotseling op haar horloge had gekeken en bleek weggetrokken was opgesprongen: 'De avondklok! Mijn god, dat red ik niet meer naar La Rinconada! Wat is de tijd omgevlogen.' Marisa stond erop dat ze bij haar zou blijven slapen. Dat was geen probleem. Quique was naar Arequipa voor een directievergadering de volgende ochtend in de brouwerij, ze hadden het rijk alleen in het appartement aan de golfbaan. Chabela belde haar man Luciano, die, zoals altijd begripvol, meteen zei dat het niet erg was, hij zou wel zorgen dat de beide meisjes op tijd de schoolbus namen. Chabela moest maar gewoon bij Marisa blijven slapen, dat was beter dan te worden aangehouden door een patrouille voor het schenden van de avondklok. Vervloekte avondklok. Maar het terrorisme was natuurlijk erger.

Chabela was blijven slapen, en nu voelde Marisa haar voetzool tegen haar rechterwreef: een lichte druk, een zacht, warm en teder gevoel. Hoe kwam het dat ze zo dicht tegen elkaar aan lagen in een tweepersoonsbed dat zo groot was dat toen Chabela het zag, ze gekscherend had opgemerkt: 'Nee maar, Marisita, kun je me ook

vertellen hoeveel mensen er in dat reusachtige bed slapen?’ Ze herinnerde zich dat ze allebei aan een kant waren gaan liggen, op minstens een halve meter van elkaar. Wie was in haar slaap zover opgeschoven dat Chabela’s voet nu op haar wreef rustte?

Ze durfde zich niet te bewegen en hield haar adem in om haar vriendin niet wakker te maken, uit angst dat die haar voet zou terugtrekken en dat daarmee het prettige gevoel zou verdwijnen, dat zich vanaf haar wreef uitbreidde over de rest van haar lichaam en haar in geconcentreerde spanning hield. Beetje bij beetje begon ze in de donkere slaapkamer bij de jaloezieën een paar streepjes licht te onderscheiden, ze zag de omtrekken van de commode, de deur van de kleedkamer en van de badkamer, de rechthoeken van de schilderijen aan de muren, de woestijn met de slangenvrouw van Tilsa, de kamer met totem van Szyszlo, de staande lamp, de sculptuur van Berrocal. Ze deed haar ogen dicht en luisterde: heel zwak maar regelmatig, zo klonk Chabela’s ademhaling. Ze sliep, droomde misschien, en dus was zij het ongetwijfeld zelf geweest die in haar slaap dichterbij het lichaam van haar vriendin was toe geschoven.

Terwijl ze zich verbaasd en beschaamd opnieuw afvroeg of ze wakker was of droomde, werd Marisa zich eindelijk bewust van wat haar lichaam al wist: ze was opgewonden. Die tere voetzool die haar wreef verwarmde, had haar huid en zinnen in vuur en vlam gezet, en als ze een hand tussen haar benen zou laten glijden, zou ze vast en zeker voelen dat ze nat was. Ben je gek geworden? zei ze bij zichzelf. Opgewonden raken van een vrouw? Sinds wanneer, Marisita? Natuurlijk werd ze in haar eentje ook vaak genoeg opgewonden, en ze had weleens met een kussen tussen haar benen gemasturbeerd, maar daarbij had ze altijd aan een man gedacht. Voor zover ze zich kon herinneren nooit, maar dan ook nooit, aan een vrouw. En toch deed ze dat nu wél, ze trilde van top tot teen en verlangde er hevig naar dat niet alleen hun voeten elkaar raakten maar ook hun lichamen en dat ze, net als op haar wreef, overal de nabijheid en warmte van haar vriendin zou voelen.

Heel voorzichtig, met bonzend hart, zodanig ademend dat het leek alsof ze sliep, schoof ze een stukje op, totdat ze, ook al raakte ze haar niet aan, merkte dat ze zich nu op hoogstens enkele millimeters van Chabela’s rug, billen en benen bevond. Ze hoorde

haar duidelijk ademen en meende een verborgen uitwaseming te bespeuren, die opsteeg uit dat zo nabije lichaam en haar volledig omhulde. Haast werktuiglijk, alsof ze zich niet bewust was van wat ze deed, strekte ze haar rechterhand uit en legde die op de dij van haar vriendin. Leve de avondklok, dacht ze. Ze voelde haar hart sneller kloppen. Chabela zou wakker worden en dan haar hand wegduwen: ‘Wat doe je? Raak me niet aan. Ben je gek geworden? Hoe haal je het in je hoofd.’ Maar Chabela bewoog zich niet en leek nog altijd diep in slaap. Ze hoorde haar in- en uitademen en het was net of die lucht naar haar toe kwam, haar neus en mond binnendrong en haar inwendig verwarmde. Opeens, in al haar opwinding, en dat was echt absurd, moest ze denken aan de avondklok, de stroomstoringen, de ontvoeringen – vooral de ontvoering van Cachito – en de bommen van de terroristen. Wat een land, wat een land!

Onder haar hand voelde de dij stevig, zacht en enigszins vochtig aan, misschien door zweet of crème. Had Chabela zich voordat ze naar bed ging soms ingesmeerd met een van de crèmes die in Marisa’s badkamer stonden? Ze had niet gezien hoe ze zich uitkleedde; ze had haar een heel kort nachthemd van zichzelf gegeven, waarna Chabela zich in de kleedruimte had omgekleed. Toen ze terugkwam in de slaapkamer had ze het al aan; het was half doorzichtig en liet haar armen en benen en een klein stukje bil bloot, en Marisa herinnerde zich dat ze had gedacht: Wat een prachtig lichaam, wat ziet ze er nog goed uit, en dat ondanks haar twee dochters, dat komt vast omdat ze drie keer per week naar de sportschool gaat.

Ze was intussen millimeter voor millimeter dichterbij haar toe geschoven, nog altijd met de groeiende angst dat ze haar vriendin zou wekken. En nu voelde ze, angstig maar gelukkig, hoe af en toe, op het ritme van hun respectieve ademhaling, delen van hun dijen, billen en benen elkaar beroerden en zich onmiddellijk weer losmaakten. Zo meteen wordt ze nog wakker, dacht ze, dit is waanzin, Marisa. Maar ze deinsde niet terug en bleef als in trance wachten op de volgende vluchtige aanraking. Wat hoopte ze dat er zou gebeuren? Haar rechterhand lag nog altijd op Chabela’s dij en Marisa merkte dat ze nu zelf was gaan zweten.

Op dat moment bewoog haar vriendin. Ze dacht dat haar hart stilstond. Heel even stakte haar ademhaling. Ze kneep haar ogen

dicht en deed of ze sliep. Zonder zich om te draaien had Chabela haar arm opgetild, en meteen daarop voelde Marisa hoe ze haar hand op de hand legde die op Chabela's dij rustte. Zou ze die met een ruk wegtrekken? Nee, integendeel, zacht, bijna teder, legde ze haar vingers op de hare en trok de hand met lichte druk over haar huid tot tussen haar benen. Marisa kon niet geloven wat er gebeurde. Ze voelde aan haar door Chabela's hand omklemde vingers de haartjes op de licht gewelfde schaamheuvel en de doorweekte, kloppende holte waar haar hand tegenaan werd geduwd. Bevend over haar hele lichaam bracht Marisa haar borsten, buik en benen in contact met de rug, billen en benen van haar vriendin, waarbij ze tegelijk met alle vijf haar vingers over haar geslacht wreef, zoekend naar de kleine clitoris, wroetend tussen die door de opwinding gezwollen en vochtige schaamlippen, steeds geleid door de hand van Chabela, die ze nu ook voelde beven, en die zich tegen haar aan nestelde en haar hielp om met haar te versmelten.

Marisa begroef haar gezicht in het dichte haar van Chabela en duwde het met haar hoofd uiteen tot ze haar hals en oren vond. Ze begon ze genotvol te kussen, eraan te likken en op te knabbelen, zonder nog aan iets te denken, blind van geluk en begeerte. Enkele seconden of minuten later had Chabela zich omgedraaid en ging zij zelf op zoek naar haar mond. Ze kusten elkaar gretig en vertwijfeld, eerst op de lippen en daarna met hun mond open, waarbij hun tongen om elkaar heen draaiden en hun speeksel zich vermengde, terwijl hun handen het nachthemd van de ander uitrokken – van het lijf rukten – totdat ze naakt en ineengestremgeld lagen te kronkelen, elkaars borsten strelend en kussend, en daarna elkaars oksels en buik, terwijl hun vingers het geslacht van de ander betastten, in een eindeloze en intense tijdloze tijd.

Toen Marisa ten slotte, verdoofd en bevredigd, zich zonder dat ze er iets tegen kon doen, voelde wegzinken in een onweerstaanbare slaap, was ze alleen nog in staat te denken dat tijdens die hele buitengewone ervaring zij noch Chabela – die nu ook overmand leek te worden door slaap – zelfs maar een woord hadden gewisseld. Op het moment dat ze in een bodemloze leegte viel, moest ze opnieuw denken aan de avondklok en meende ze in de verte een explosie te horen.

Toen Marisa uren later wakker werd, viel het amper door de jaloezieën gefilterde grauwe licht van de dag de slaapkamer binnen en lag ze alleen in bed. Er trok een huivering van schaamte door haar lichaam. Was dat allemaal echt gebeurd? Dat kon toch niet, nee, nee. Maar natuurlijk was het waar. Ze hoorde geluid in de badkamer, geschrokken kneep ze haar ogen dicht en deed alsof ze sliep. Door haar oogharen kon ze zien dat Chabela al opgemaakt en aangekleed was, klaar om weg te gaan.

‘Marisita, duizendmaal excuus dat ik je wakker heb gemaakt,’ hoorde ze haar op volkomen natuurlijke toon zeggen.

‘Meen je dat?’ stamelde ze, ervan overtuigd dat haar stem nauwelijks te horen was. ‘Ga je nu al? Wil je niet eerst ontbijten?’

‘Nee, lieverd,’ antwoordde haar vriendin. Haar stem trilde niet eens, en ze leek zich ook niet opgelaten te voelen. Ze zag er net zo uit als anders, zonder zelfs maar een blosje op haar wangen, met een volstrekt normale blik in haar donkere ogen, waar geen greintje schalksheid in te lezen viel, en haar zwarte haar hoogstens een beetje in de war. ‘Ik moet rennen als ik de meisjes nog op tijd van school wil halen. Ontzettend bedankt voor de gastvrijheid. We bellen, kusje.’

Vanuit de deuropening van de slaapkamer blies ze een kus in haar richting en vertrok. Marisa rolde zich nog even helemaal op, rekte zich toen uit en maakte aanstalten om op te staan, maar ze bedacht zich, kroop opnieuw in elkaar en trok de lakens over zich heen. Natuurlijk was dat allemaal echt gebeurd, met als beste bewijs dat ze naakt was en dat haar verkreukelde nachthemd half over de rand van het bed hing. Ze tilde de lakens op en schoot in de lach toen ze zag dat het nachthemd dat ze Chabela had geleend er ook lag, op een hoopje aan haar voeten. Maar de lach bestierf meteen weer op haar lippen. Mijn god, mijn god. Had ze er soms spijt van? Totaal niet. Wat was die Chabela koelbloedig. Of zou ze dat soort dingen al eerder hebben gedaan? Onmogelijk. Ze kenden elkaar al zo lang en hadden elkaar altijd alles verteld, als Chabela ooit een dergelijk avontuurtje had gehad, zou ze het wel hebben opgebiecht. Of toch niet? Zou hun vriendschap erdoor veranderen? Nee, natuurlijk niet. Chabelita was haar beste vriendin, meer nog dan een zus. Hoe zou het verdergaan tussen hen? Net als daarvoor? Ze deelden nu een onvoorstelbaar geheim.

Mijn god, mijn god, ze kon niet geloven dat het echt was gebeurd. De hele ochtend, terwijl ze onder de douche stond, zich aankleedde, ontbeet, de kokkin, de butler en het dienstmeisje instructies gaf, schoten steeds weer dezelfde vragen door haar hoofd: Heb je dat allemaal echt gedaan, Marisita? En wat als Quique erachter kwam? Zou hij kwaad worden? Zou hij een jaloerse scène schoppen alsof ze hem met een man had bedrogen? Zou ze het hem vertellen? Nee, nooit van haar leven, dit mocht niemand anders weten, daar was het te pijnlijk voor. En zelfs toen Quique tegen het middaguur terugkwam uit Arequipa, met voor haar de befaamde zoetigheden van La Ibérica en een zakje rocotopepers, hij haar kustte en zij hem vroeg hoe de directievergadering verlopen was – ‘Goed, goed, *gringuita*, we hebben besloten geen bier meer te leveren aan Ayacucho, het kan gewoon niet uit, de bedragen die de terroristen en pseudoterroristen eisen maken ons kapot’ – bleef ze zich de hele tijd afvragen: Waarom heeft Chabela geen enkele toespeling gemaakt en is ze weggegaan alsof er niets was gebeurd? Waarom denk je, sufferd. Omdat zij zich ook doodschaamde, ze wilde zich niet laten kennen en besloot daarom te doen alsof alles normaal was. Maar dat was het niet, Marisita. Zou het weer kunnen gebeuren? Of was dit eens maar nooit meer?

De hele week durfde ze Chabela niet te bellen en hoopte ze vurig dat zij haar zou bellen. Wat vreemd eigenlijk! Ze hadden elkaar nog nooit zoveel dagen achtereen niet gezien of gesproken. Hoewel, als ze er goed over nadacht was het misschien ook weer niet zo vreemd: ze voelde zich vast net zo opgelaten als zij en wachtte natuurlijk tot Marisa het initiatief zou nemen. Zou ze boos zijn? Maar waarom zou ze? Was het niet Chabela zelf geweest die de eerste stap had gezet? Zij had alleen maar een hand op haar been gelegd, dat had ook toeval kunnen zijn, een onwillekeurige beweging, zonder boze opzet. Maar Chabela had haar hand gepakt en ervoor gezorgd dat ze haar op die plek aanraakte en haar bevredigde. Wat een brutaliteit! Bij die gedachte kreeg ze ontzettende zin om in lachen uit te barsten, haar wangen gloeiden en waren beslist vuurrood geworden.

Zo was ze ook de rest van de week, half afwezig, volledig gericht op die herinnering, bijna zonder te merken dat ze de in haar agenda vastgelegde verplichtingen routineus nakwam: de Italiaan-

se les bij Diana, het theekransje van Margo's nicht, die eindelijk ging trouwen, twee etentjes met zakenpartners van Quique, beide keren met echtgenotes, het verplichte op de thee gaan bij haar ouders, en met haar nicht Matilde naar de bioscoop, een film waar ze geen enkele aandacht voor had, omdat ze wat er gebeurd was niet uit haar hoofd kreeg en ze zich nog steeds regelmatig afvroeg of het allemaal geen droom was geweest. En tot slot nog de lunch met haar vroegere schoolvriendinnen en het onvermijdelijke gesprek, dat ze maar half volgde, over die arme Cachito, die amper twee maanden geleden was ontvoerd. Ze zeiden dat er een expert van de verzekeringsmaatschappij uit New York was gekomen om met de terroristen te onderhandelen over het losgeld, en dat de arme Nina, zijn vrouw, het niet meer aankon en in therapie was gegaan. Ze moest wel heel erg afwezig zijn geweest toen ze op een avond met Enrique aan het vrijen was en plotseling merkte dat haar man zijn enthousiasme verloor en tegen haar zei: 'Ik weet niet wat er met je is, gringuita, ik geloof dat ik je in tien jaar huwelijk nog nooit zo lusteloos heb gezien. Komt dat door het terrorisme? Ik denk dat we maar beter kunnen gaan slapen.'

Op donderdag, precies een week na wat er al dan niet gebeurd was, kwam Enrique vroeger thuis uit kantoor dan gewoonlijk. Ze gingen met een glas whisky op het terras zitten, waar ze uitkeken op de zee van lichtjes van Lima aan hun voeten en het onderwerp bespraken waar iedereen het in die dagen over had: de aanslagen en ontvoeringen van Lichtend Pad en de Revolutionaire Beweging Túpac Amaru, het bijna elke nacht opblazen van elektriciteitsmasten, waardoor hele wijken in het donker kwamen te zitten, en de explosies waarmee de terroristen rond middernacht en tegen de ochtend de inwoners van Lima regelmatig wekten. Ze hadden het erover hoe ze een paar maanden eerder vanaf datzelfde terras midden in de nacht op een van de heuvels in de omgeving fakkels hadden zien oplichten in de vorm van een hamer en een sikkel, als een voorspelling van wat er zou gebeuren als de aanhangers van Lichtend Pad deze oorlog zouden winnen. Enrique zei dat de situatie onhoudbaar werd voor de ondernemingen, de veiligheidsmaatregelen dreven de kosten steeds verder op, de verzekeringsmaatschappijen wilden de premies alweer verhogen en als de bandieten hun zin kregen, zou het in Peru binnenkort net zo zijn

als in Colombia, waar de ondernemers, op de vlucht voor de terroristen, kennelijk massaal naar Panama en Miami uitweken om van daaruit hun zaken te regelen. Met alle complicaties, bijkomende kosten en verliezen van dien. En hij zei net: ‘Misschien moeten wij ook wel naar Panama of Miami, liefste,’ toen Quintanilla, de butler, op het terras verscheen: ‘Mevrouw Chabela voor u aan de lijn, mevrouw.’

‘Verbind haar maar door naar de slaapkamer,’ zei ze, en toen ze opstond hoorde ze nog dat Quique tegen haar zei: ‘Zeg maar tegen Chabela dat ik Luciano een dezer dagen bel om iets met ons vieren af te spreken, schat.’

Toen ze op bed ging zitten en de hoorn opnam, trilden haar benen. ‘Hallo, Marisita?’ hoorde ze Chabela zeggen, en ze antwoordde: ‘Wat goed dat je belt, ik had waanzinnig veel te doen en was van plan jou morgenvroeg te bellen.’

‘Ik heb een paar dagen met een flinke griep in bed gelegen,’ zei Chabela, ‘maar het gaat nu wel weer. En ik heb je ontzettend gemist, lieverd.’

‘Ik jou ook,’ antwoordde Marisa. ‘Ik geloof dat we elkaar nog nooit eerder een week niet hebben gezien, of wel?’

‘Ik bel omdat ik je wil uitnodigen,’ zei Chabela. ‘En ik zeg er meteen bij dat ik het niet accepteer als je nee zegt. Ik moet voor twee of drie dagen naar Miami, er zijn wat problemen in het appartement aan Brickell Avenue, die alleen zijn op te lossen als ik er zelf heen ga. En ik wil graag dat je met me meegaat. Ik heb al twee gratis tickets, dankzij mijn Air Miles. We vertrekken donderdag om middernacht, blijven vrijdag en zaterdag daar, en komen zondag weer terug. En nu geen nee zeggen, want dan word ik vreselijk boos op je, lieverd.’

‘Natuurlijk ga ik mee, met alle plezier,’ zei Marisa, en ze voelde haar hart bonzen in haar keel. ‘Ik zal het meteen aan Quique vertellen, en als hij het waagt bezwaar te maken, ga ik van hem scheiden. Heel erg bedankt, lieverd. Super, geweldig, fantastisch idee.’

Ze hing op en bleef nog even op bed zitten totdat ze weer was gekalmeerd. Ze werd overmand door een gevoel van welbehagen, een aangename onzekerheid. Wat gebeurd was, was gebeurd, en nu zouden zij en Chabela komende donderdag naar Miami gaan en drie dagen lang de ontvoeringen, de avondklok, de stroom-

storingen en die hele nachtmerrie vergeten. Toen ze terugkwam op het terras maakte Enrique een plagerige opmerking: 'Wie in zichzelf lacht, heeft iets te verbergen. Mag ik vragen waarom je ogen zo glimmen?'

'Dat zeg ik lekker niet, Quique,' koketteerde ze, terwijl ze haar armen om zijn nek sloeg. 'Al zou je me doodslaan, ik zeg het niet. Chabela heeft me uitgenodigd om drie dagen met haar naar Miami te gaan, en ik heb gezegd dat ik onmiddellijk van je zou scheiden als jij geen toestemming geeft.'